

Sygn. akt IX W 1773/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. R. G.

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r. sprawy

R. P.

syna H. i W. z domu P.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 marca 2015 r., o godz. 19¹⁴ w O. przy ul. (...) kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-2 „zakaz wjazdu” wjeżdżając za znak

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych

ORZEKA:

I. obwinionego **R. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 § 1 kw w zw. z § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych ustalając miejsce jego popełnienia na ul. (...) w O. i za to na podstawie art. **92 § 1 kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2015 r. funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego K. w O., S. K. (1) i M. Ł. (1) pełnili służbę patrolową nieoznakowanym pojazdem służbowym m-ki O. (...) zaopatrzonym w wideorejestrator.

Około godziny 19¹⁰ wjechali na teren stacji paliw (...) przy ul. (...) w O. i zatrzymali pojazd za budynkiem stacji niedaleko myjni samochodowej przodem ustawiony w kierunku ulicy (...). Po chwili M. Ł. udał się do budynku stacji natomiast S. K. pozostał w radiowozie w którym cały czas włączona była kamera wideorejestratora. O godzinie 19¹⁴ funkcjonariusz siedzący w radiowozie spostrzegł, że kierujący samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-2 „zakaz wjazdu” ustawionego od strony ul. (...) i wjechał na teren stacji a następnie przejechał przed

radiowozem i podjechał pod budynek myjni samochodowej. Policjant będący sam w radiowozie nie mógł podjąć od razu interwencji, więc dopiero po kilku minutach kiedy do radiowozu wrócił M. Ł. podjechał do stojącego już w myjni pojazdu A. i podjął interwencję w stosunku do kierującego nim, którym okazał się obwiniony R. P.. Za stwierdzone wykroczenie zaproponował mu mandat karny w kwocie 200 zł, a wobec odmowy jego przyjęcia przeciwko obwinionemu został skierowany wniosek o ukaranie do tut. Sądu.

(dowód: notatka urzędowa – k. 4; notatka urzędowa – k. 12; wydruk z bazy (...) k. 14; płyta z nagraniem k. 15, zdjęcie z systemu GoogleMaps – k. 1; zeznania S. K. k. 20v, M. Ł. – k. 20v)

Obwiniony zarówno w wyjaśnieniach złożonych na etapie czynności wyjaśniających jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Zarzucił, że Policjanci zatrzymali go podczas mycia samochodu na myjni samochodowej po 30 minutach od wjazdu na nią. Policjant, który go kontrolował nie chciał mu pokazać nagrania, a on nie był pewny czy samochodem na tę myjnię nie wjeżdżała jego mama, którą tego dnia uczył jeździć. Nie potrafił określić któreśdy wjeżdżał na tę stację, ani tego, czy to on wówczas kierował pojazdem, czy jego mama.

(wyjaśnienia –k. 20 20v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę i należy uznać je za przejaw linii obrony, zmierzającej wyraźnie do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Powyższe pozostają w oczywistej sprzeczności z zebranymi w sprawie dowodami, zwłaszcza z zeznaniami bezpośredniego świadka zdarzenia – S. K. (1) i łączącym się nimi nagraniem z wideorejestratora nieoznakowanego radiowozu policyjnego.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania wskazanego wyżej świadka – funkcjonariusza Policji z wieloletnim stażem w pionie ruchu drogowego, którego relację należy uznać za w pełni logiczną i korespondującą z dowodem w postaci nagrania z wideorejestratora. Wymieniony jednoznacznie i stanowczo podał, jakiego konkretnie wykroczenia dopuścił się obwiniony i jaka była podstawa zatrzymania go do kontroli drogowej, a także dlaczego nie został on zatrzymany do kontroli bezpośrednio po ujawnieniu tego wykroczenia.

Należy podkreślić, iż świadek ten jest dla obwinionego osobą zupełnie obcą, nie zna go ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, stąd nie miał w przekonaniu Sądu, najmniejszego interesu w tym, by bezpodstawnie go pomawiać. Wymieniony zeznawał na okoliczności związane wyłącznie z jego służbą i z tego względu, nie będąc zaangażowany osobiście w sprawę, nie był zainteresowany wynikiem postępowania, co stanowi dodatkowo o jego bezstronności.

Ważnym dowodem, a przy tym w pełni wiarygodnym, bo nie mającym charakteru osobowego źródła dowodowego jest nagranie z wideorejestratora nieoznakowanego radiowozu O. (...). Na nagraniu tym nie zostało zarejestrowane samo wykroczenie obwinionego, bowiem radiowóz wówczas był zaparkowany przodem w kierunku wprawdzie ul. (...), którą nadjechał obwiniony, ale obiektyw kamery nie był skierowany w stronę drogi wyjazdowej, którą, pod prąd nadjechał samochód A. (...). Jednak stał w taki sposób, że siedzący w nim za kierownicą świadek K. doskonale widział ten wjazd i tym samym popełniającego wykroczenie obwinionego. Nagranie to pozwala stwierdzić również, że od godziny zarejestrowanego przejazdu samochodu obwinionego o 19^{14'35"} do momentu podjechania radiowozu pod myjnię nie upłynęło pół godziny jak twierdził to obwiniony a jedynie mniej niż 2 minuty, a po 4 minutach widać na tym nagraniu, że zostają w radiowozie włączone sygnały błyskowe. Na podstawie tego nagrania można stwierdzić również, że teren całej stacji zastawiony był dużą liczbą pojazdów i utrudniony był przejazd od strony ul. (...) co może wskazywać również pośrednio na przyczynę wybrania przez obwinionego drogi dojazdu do myjni od strony ul. (...). Również co do autentyczności tego nagrania nie można zgłaszać żadnych zastrzeżeń a urządzenie, którym dokonano rejestracji obrazu posiadało ważną legalizację.

Z relacją S. K. łączą się również wiarygodne zeznania świadka M. Ł. i mimo, że nie był on naocznym świadkiem samego wykroczenia to z jego relacji wynika również, że wbrew wyjaśnieniom obwinionego z rozprawy w samochodzie obwinionego nie było żadnej kobiety i nie powoływał się on na to, że to ona mogła wjeżdżać na stację tym samochodem.

Uwzględniając powyższe wina obwinionego R. P. została wykazana przeprowadzonymi na rozprawie dowodami, a polegała na tym, że w dniu 18 marca 2015 r., o godz. 19¹⁴ w O. na ul. (...) kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-2 „zakaz wjazdu” wjeżdżając za znak czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw w zw. z § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Sąd dokonał korekty opisu czynu ostatecznie przypisanego obwinionemu, bowiem ten zawarty we wniosku o ukaranie jako miejsce jego popełnienia wskazywał ul. (...), gdy w rzeczywistości chodziło o wjazd na tę stację od ul. (...).

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu wyrażający się w jawnym lekceważeniu oznakowania pionowego i jazdę ym samym pod prąd, ryzykując w ten sposób życie nie tylko swoje, ale i innych uczestników ruchu drogowego. Innymi okolicznościami obciążającymi są również dotychczasowa karalność za wykroczenia w ruchu drogowym (w tym za identyczne wykroczenie – k. 14) oraz lekceważąca postawa podczas kontroli.

Sąd nie dopatrył się natomiast żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

Wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 300 złotych, w tych warunkach, w przekonaniu Sądu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Sąd, mając na uwadze wysokość osiągniętych przez obwinionego dochodów, na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył go kosztami postępowania oraz opłatą w kwocie łącznej 130,- złotych.